

Ministerul Finanțelor Publice

Agenția Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice
a județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații

Str. .

DECIZIA NR. 67

din 2011

privind soluționarea contestației formulată de
SCSRL Câmpulung Moldovenesc,
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava
sub nr. din 04.05.2011

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava prin adresa nr. din 04.05.2011, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr. din 04.05.2011, cu privire la contestația formulată de **S.C.S.R.L.** din localitatea, județul Suceava.

S.C.S.R.L. contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. /14.03.2011, înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr. din 18.03.2011, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 14.03.2011, înregistrat sub nr. din 18.03.2011, **privind suma delei, reprezentând:**

-lei taxa pe valoarea adăugată;
-lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

De asemenea, SCSRL contestă și Dispoziția privind măsurile stabilite de inspecția fiscală înregistrată sub nr. din 04.03.2011.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut la art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 205 și 209 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este învestită să se pronunțe asupra contestației.

I. SCSRLcontestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. /14.03.2011, înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr. din 18.03.2011, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 14.03.2011, înregistrat

sub nr. din 18.03.2011, **privind taxa pe valoarea adăugată în sumă delei și majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată în sumă delei** și Dispoziția privind măsurile stabilite de inspecția fiscală înregistrată sub nr. din 04.03.2011.

Contestatoarea susține că, a achiziționat autoturismul marcacu scopul efectuării de transport ocazional de persoane cât și închirierea acestuia la terți, societatea având ca obiect de activitate și transportul ocazional de persoane cât și închirierea bunurilor sale.

Petenta precizează că efectuează transport ocazional de persoane de la o dată anterioară achiziționării acestui autoturism având și alte mijloace de transport cu ajutorul cărora a efectuat acest tip de operațiuni, scop în care a fost abilitată să elibereze și bilete de călătorie fiscalizate.

Contestatoarea susține că mai are și alte autoturisme închiriate unor terțe persoane juridice, lucru evidențiat prin contracte și facturi fiscale înregistrate în contabilitatea societății.

Petenta precizează că la prestarea directă a acestor servicii, respectiv transport ocazional de persoane contra cost și închirieri, vehiculul cu nr., contribuie în mod esențial, fără existența acestuia serviciile neputând fi efectuate.

II. Prin Decizia de impunere nr./14.03.2011, înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală Suceava sub nr./18.03.2011, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 14.03.2011 și înregistrat sub nr./18.03.2011, s-a stabilit în sarcina societății suma delei, reprezentândlei taxa pe valoarea adăugată șilei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată, din care societatea contestă suma totală delei, reprezentândlei taxa pe valoarea adăugată șilei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

Din verificările efectuate privind modul de determinare a taxei pe valoarea adăugată aferentă perioadei 01.06.2009 –06.2009, organele de control au constatat următoarele:

Societatea a achiziționat în luna iunie 2009 un autoturism marca BMW, cu nr. de km efectuați, conform facturii nr.din 29.05.2009 de la firmaSRL Germania, în valoare deeuro, respectivlei.

Organele de control au constatat că societatea a aplicat măsuri simplificate în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată, respectiv $4426 = 4427$, cu suma delei, fiind încadrat la art. 145¹ din Codul fiscal, la categoria excepției, respectiv „transport de persoane și închiriere”, după cum rezultă și din nota explicativă dată de administratorul societății.

În baza prevederilor art. 125¹ alin. 3 lit. a și b din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pct. 3 din

Normele metodologice și ale Circularei nr.1/15.05.2009 emisă de Ministerul Finanțelor Publice, organele de control au stabilit că societatea nu deține personal calificat pentru efectuarea de transport de persoane și nu are licența de transport persoane.

a) Organele de control au constatat că transportul efectuat de societate este pe ruta România – Austria, România – Germania și România – Ungaria, în toate cazurile transportul fiind efectuat pentru 2 persoane, respectiv, pentru care s-au emis bilete de călătorie în valoare de 50 euro/persoană, iar în majoritatea cazurilor persoanele transportate sunt chiar, asociatul unic, și, fiica acestuia și asistent manager al societății.

De asemenea, organele de control precizează că nu au fost prezentate și nu există la dosarele societății documente justificative care să demonstreze că aceste transporturi au fost efectuate, respectiv rovinețe pentru autoturism sau facturi de combustibil din țările UE precizate sau orice alte documente justificative.

Organele de control precizează că administratorul societății s-a deplasat în lunile octombrie 2009, februarie 2010 și octombrie 2010 în Austria în interesul societății, deplasări pentru care există deconturi justificative, respectiv cheltuieli cu diurna, cazarea, rovinețe pentru autoturismulcu nr. de înmatriculare, precum și alte documente justificative.

b) Referitor la activitatea de închiriere, prevăzută la art. 145¹ alin. 1 lit. c din Codul fiscal și la pct. 451 alin. 2 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, organele de control precizează că societatea a închiriat autoturismul marcacu nr. de înmatriculare și Asociației de vânatoare al cărui membru este și asociatul unic al societății, pentru care percepe o chirie mică de 500 lei/lună.

Organele de control precizează că activitatea preponderentă desfășurată de societate este „tăierea și rindeluirea lemnului” din care a realizat venituri în sumă delei, iar veniturile din activitatea de închiriere și transport de persoane sunt în sumă delei, adică 0,002%, de unde rezultă faptul că nu se justifică achiziționare autoturismului strict pentru activitatea de închiriere și transport.

Ca urmare a celor constatate în urma verificărilor efectuate la SCSRL cu privire la taxa pe valoarea adăugată, în baza prevederilor art. 145¹ alin. 1, art. 125¹ alin. 3 lit. a și b, art. 126 alin. 3 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale H.G. nr. 44/2004, organele de control au stabilit că societatea nu are drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă delei.

Pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, organele de control au calculat majorări de întârziere în sumă delei, pentru perioada 05.08.2009 – 04.03.2011, în baza prevederilor art. 120 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

Referitor la suma delei, reprezentândlei taxa pe valoarea adăugată șilei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată, cauza supusă soluționării este dacă societatea avea dreptul de a deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă unui autoturism nou achiziționat, în condițiile în care nu face dovada că autoturismul a fost utilizat strict pentru activitatea de transport persoane sau pentru închiriere.

În fapt, organele de inspecție fiscală au considerat că S.C.S.R.L. nu are dreptul la deducerea taxei pe valoarea adăugată aferentă autoturismului achiziționat în luna mai 2009, întrucât nu se înscrie în categoria excepțiilor prevăzute la art. 145¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Societatea susține că are dreptul la deducerea acestei taxe pe motiv că autoturismul este utilizat pentru transportul de persoane cu plata și pentru închiriere, activități ce se regăsesc la excepțiile prevăzute la art. 145¹ din Codul fiscal, pentru care are drept de deducere.

În urma verificărilor efectuate s-a constatat că SCSRL a achiziționat în luna iunie 2009 un autoturism marca BMW, cu nr. de km efectuați, conform facturii nr.din 29.05.2009 de la firmaSRL Germania, în valoare deeuro, respectivlei.

Organele de control au constatat că societatea a aplicat măsurile simplificate în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată, respectiv 4426 = 4427 cu suma delei, fiind încadrat la art. 145¹ din Codul fiscal, la categoria excepții, respectiv „transport de persoane și închiriere”, după cum rezultă și din nota explicativă dată de administratorul societății.

Organele de control au stabilit că societatea nu deține personal calificat pentru efectuarea de transport de persoane și nu are licența de transport persoane și că transportul efectuat de societate este pe ruta România – Austria, România – Germania și România – Ungaria, în toate cazurile transportul fiind efectuat pentru 2 persoane, respectiv, pentru care s-au emis bilete de călătorie în valoare de 50 euro/persoană, iar în majoritatea cazurilor persoanele transportate sunt chiar, asociatul unic, și, fiica acestuia și asistent manager al societății.

Organele de control precizează că nu au fost prezentate și nu există la dosarele societății documente justificative care să demonstreze că aceste transporturi au fost efectuate, respectiv rovine pentru autoturism sau facturi de combustibil din țările UE precizate sau orice alte documente justificative.

De asemenea, organele de control precizează că administratorul societății s-a deplasat în lunile octombrie 2009, februarie 2010 și octombrie

2010 în Austria în interesul societății, deplasări pentru care există deconturi justificative, respectiv cheltuieli cu diurna, cazarea, rovinețe pentru autoturismulcu nr. de înmatriculare, precum și alte documente justificative.

Referitor la activitatea de închiriere, prevăzută la art. 145¹ alin. 1 lit. c din Codul fiscal și la pct. 451 alin. 2 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, organele de control precizează că societatea a închiriat autoturismul marcacu nr. de înmatriculare și Asociației de vânatoare al cărui membru este și asociatul unic al societății, pentru care percepe o chirie mică de 500 lei/lună.

Organele de control precizează că activitatea preponderentă desfășurată de societate este „tăierea și rindeluirea lemnului” din care a realizat venituri în sumă delei, iar veniturile din activitatea de închiriere și transport de persoane sunt în sumă delei, adică 0,002%, de unde rezultă faptul că nu se justifică achiziționare autoturismului strict pentru activitatea de închiriere și transport.

Organele de control au stabilit că societatea nu are drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, pentru care au calculat majorări de întârziere în sumă delei, pentru perioada 05.08.2009 – 04.03.2011.

În drept, în speță sunt aplicabile următoarele prevederi legale:

- **Art. 145¹** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, republicat, cu modificările și completările ulterioare, unde se precizează:

ART. 145¹

„Limitări speciale ale dreptului de deducere

(1) În cazul vehiculelor rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv pentru transportul rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, nu se deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor acestor vehicule și nici taxa aferentă achizițiilor de combustibil destinat utilizării pentru vehiculele care au aceleași caracteristici, aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, cu excepția vehiculelor care se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

a) vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă;

b) vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi;

c) vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închirierea către alte persoane, instruirea de către școlile de șoferi, transmiterea folosinței în cadrul unui contract de leasing financiar sau operațional;

d) vehiculele utilizate în scop comercial, respectiv în vederea revânzării.

(2) Prin achiziție de vehicule, în sensul alin. (1), se înțelege cumpărarea unui vehicul din România, importul sau achiziția intracomunitară a vehiculului.”

- **Pct. 45[^]1** din H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precizează:

„45[^]1. (1) În aplicarea art. 145[^]1 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

(2) În sensul art. 145[^]1 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, prin vehicule utilizate pentru prestarea de servicii cu plată se înțelege vehiculele care contribuie în mod esențial la prestarea directă a serviciilor cu plată și fără de care serviciile nu pot fi efectuate.”

Din textele de lege citate mai sus rezultă că, nu se deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de vehicule rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv pentru transportul rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, și nici taxa aferentă achizițiilor de combustibil destinat utilizării pentru vehiculele care au aceleași caracteristici, aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, cu excepția vehiculelor care se înscriu în anumite categorii, dintre care, vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată și vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închirierea către alte persoane.

Conform acestui text de lege, vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată reprezintă vehiculele care contribuie în mod esențial la prestarea directă a serviciilor cu plată și fără de care serviciile nu pot fi efectuate.

Circulara nr./15.05.2009 emisă de Ministerul Finanțelor Publice cu privire la O.U.G nr. 34/2009, prevede că *„utilizarea exclusivă a vehiculului pe activitățile exceptate de lege va rezulta din: obiectul de activitate al persoanei impozabile, dovada faptului că persoana impozabilă are personal angajat cu calificare în domeniile prevăzute de excepții, foile de parcurs din care să rezulte că numai personalul calificat în aceste scopuri utilizează vehiculele în cauză, precum și orice alte dovezi suplimentare care pot fi furnizate”* și că *„nu permite deducerea TVA decât în cazul în care se poate dovedi utilizarea*

exclusivă pe categoriile exceptate, rezultă că acele vehicule care sunt parțial utilizate pentru activitățile exceptate și parțial pentru activități care nu se regăsesc în excepțiile stipulate de lege, nu vor beneficia de deducerea TVA potrivit art. 145¹ din Codul fiscal”.

Conform acestor prevederi legale, pentru a putea deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă autovehiculelor, acestea trebuie să fie utilizate exclusiv pentru activitățile prevăzute la excepții, fapt ce rezultă din domeniul de activitate al persoanei impozabile, dovada că societatea are personal calificat pentru activitățile prevăzute la excepții, foi de parcurs din care să rezulte că numai personalul calificat utilizează autovehiculul în cauză.

Potrivit prevederilor legale, în cazul în care nu se poate dovedi utilizarea exclusivă a autovehiculului pe categoriile exceptate de lege, se consideră că acesta este utilizat parțial pentru activitățile exceptate și parțial pentru alte activități, caz în care nu se permite deducerea taxei pe valoarea adăugată aferentă autovehiculului respectiv.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că S.C.S.R.L. a efectuat transport pe ruta România – Austria, România – Germania și România – Ungaria, în multe cazuri transportul fiind efectuat pentru 2 persoane, respectiv, pentru care s-au emis bilete de călătorie în valoare de 50 euro/persoană, sau în majoritatea cazurilor, persoanele transportate sunt chiar, asociatul unic și fiica acestuia și asistent manager al societății.

De asemenea, în lunile octombrie 2009, februarie 2010, august 2010 și octombrie 2010, administratorul societății s-a deplasat în Austria pentru interesul societății, pentru aceste deplasări existând deconturi justificative, respectiv cheltuieli cu diurna, cazare, roșnițe pentru autoturismul, ceea ce dovedește clar că autoturismulnu a fost utilizat exclusiv pentru activitatea de transport persoane cu plată sau pentru închiriere.

În raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 14.03.2011, se precizează că obiectul principal de activitatea al SCSRL este „tăierea și rindeluirea lemnului” și că veniturile realizate din activitatea de transport și închiriere reprezintă doar 0,002% din totalul veniturilor.

De asemenea, din documentele existente la dosarul cauzei, rezultă că societatea nu are personal calificat pentru activitatea de transport, iar conform Circularei nr./15.05.2009 emisă de Ministerul Finanțelor Publice, dovada faptului că autoturismul este utilizat strict pentru activitățile exceptate, se face cu personal calificat pentru activitatea respectivă.

Prin contestația formulată, petenta susține că autoturismul a fost achiziționat în vederea utilizării lui pentru transportul de persoane și că deține personal calificat pentru această activitate, însă nu aduce nici o dovadă în acest sens și nu depune nici un document în susținerea afirmațiilor sale.

Din cele prezentate mai sus rezultă că S.C.S.R.L. nu face dovada că autoturismulcu numărul de înmatriculare, a fost utilizat strict pentru

activitatea de transport persoane sau pentru închiriere, activități prevăzute la art. 145¹ din Codul fiscal motiv pentru care nu avea dreptul la deducerea taxei pe valoarea adăugată aferentă cheltuielilor cu autoturismul.

Din cele prezentate în prezenta decizie și a având în vedere prevederile legale incidente speței, rezultă că în mod legal organele de control au respins la deducere taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, motiv pentru care urmează a **se respinge ca neîntemeiată contestația** formulată de S.C.S.R.L.împotriva Deciziei de impunere nr. din 18.03.2011, **privind suma delei**, reprezentând taxa pe valoarea adăugată șilei reprezentând **majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată**, potrivit principiului de drept „*accessorium sequitur principale*” (*accesoriul urmează principalul*).

2. Referitor la suma de lei, reprezentând majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată, cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei în condițiile în care contestatoarea nu precizează motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază contestația formulată.

În fapt, prin Decizia de impunere nr. din 14.03.2011, înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr. din 18.03.2011, organele de control au stabilit o taxă pe valoarea adăugată suplimentară în sumă delei și majorări aferente în sumă delei.

Prin contestația formulată, societatea contestă taxa pe valoarea adăugată în sumă delei și majorări aferente în sumă delei, cu lei mai mult decât majorările stabilite de către organele de control pentru taxa pe valoarea adăugată contestată în sumă delei, fără a prezenta motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația pentru această sumă.

În drept, în ceea ce privește conținutul contestației sunt aplicabile prevederile art. 206 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

„ART. 206

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

c) motivele de fapt și de drept;”

Din prevederile legale citate mai sus rezultă că, petenta trebuie să precizeze motivele de fapt și de drept și dovezile pe care se întemeiază contestația.

Prin contestația depusă petenta nu precizează care sunt **motivele de fapt și de drept** pentru care contestă suma de lei, stabilită prin Decizia de impunere nr. /14.03.2011, înregistrată sub nr. /18.03.2011, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. /18.03.2011.

Potrivit prevederilor **art. 213 alin. 1** din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, „*Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei.*”

Având în vedere că petenta nu precizează motivele de fapt și de drept pentru care contestă majorările de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată în sumă de lei, stabilite prin Decizia de impunere nr. /14.03.2011, înregistrată sub nr. /18.03.2011, iar organul de soluționare analizează contestația în funcție de susținerile părților și dispozițiile legale invocate, contestația pentru acest capăt de cerere **se va respinge ca nemotivată.**

3. Referitor la contestația formulată împotriva Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /04.03.2011, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 14.03.2011, înregistrat sub nr. /18.03.2011, cauza supusă soluționării este dacă organul competent constituit la nivelul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava are competența de a soluționa acest capăt de cerere, în condițiile în care dispoziția privind măsurile stabilite de organele fiscale nu se referă la stabilirea de impozite, taxe, contribuții, datorie vamală precum și accesorii ale acestora, și nici la măsura de diminuare a pierderii fiscale, neavând caracterul unui titlu de creanță fiscală.

În fapt, prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /04.03.2011, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. /18.03.2011, organele de inspecție fiscală au dispus societății remedierea neconcordanțelor în ceea ce privește declarația 394.

Societatea contestă măsura stabilită de organele fiscale prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /04.03.2011, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. /18.03.2011, privind remedierea neconcordanțelor în ceea ce privește declarația 394.

În drept, în speță sunt aplicabile prevederile:

- **art. 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003**, privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează:

ART. 209
„Organul competent

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, se soluționează de către:

a) structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz, în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 3 milioane lei;

(2) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente.

Din textele de lege citate mai sus se reține că **organele competente constituite la nivelul direcțiilor generale au competența materială de a se pronunța asupra deciziilor de impunere**, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere **care au ca obiect impozite**, taxe, contribuții, datorie vamală și accesorii ale acestora, precum și asupra **măsurii de diminuare a pierderii fiscale**.

De asemenea, din textele de lege menționate mai sus, cererile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente.

- Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr. 1939/2004 pentru aprobarea formularului "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală", cod 14.13.27.18, la **pct. 1 din Anexa 2** - Instrucțiunile de completare a formularului "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală", cod 14.13.27.18, prevede:

„1. Formularul "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală" reprezintă actul administrativ fiscal emis de organele de inspecție fiscală în aplicarea prevederilor legale privind obligativitatea contribuabililor de a îndeplini măsurile stabilite. Nu va cuprinde măsuri referitoare la sumele pe care contribuabilii le datorează bugetului general consolidat al statului”.

Prin Dispoziția privind obligațiile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /04.03.2011, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. /18.03.2011, organele de control au dispus remedierea neconcordanțelor în ceea ce privește declarația 394.

Întrucât măsurile stabilite în sarcina societății prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr./04.03.2011, nu vizează stabilirea obligațiilor fiscale în sarcina contestatoarei și nici măsura de diminuare a pierderii fiscale, rezultă că dispoziția de măsuri nu are caracterul unui titlu de creanță și nici nu reprezintă un act administrativ fiscal asimilat deciziei de impunere, motiv pentru care soluționarea contestației pentru acest capăt de cerere intră în competența organelor fiscale emitente ale actului administrativ contestat, organul de soluționare specializat din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava neavând competență de soluționare a dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală, potrivit **art. 209 alin. (2)** din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care precizează:

„Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente”.

- La **pct. 5.1 – 5.3 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2137/2011** privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se prevede că:

„5.1. Actele administrative fiscale care intră în competența de soluționare a organelor specializate prevăzute la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală sunt cele prevăzute expres și limitativ de lege.

[...]

5.3. Alte acte administrative fiscale pot fi: dispoziția de măsuri, decizia privind stabilirea răspunderii reglementată de art. 28 din Codul de procedură fiscală, notele de compensare, înștiințări de plată, procesul-verbal privind calculul dobânzilor cuvenite contribuabilului, declarațiile vamale de punere în liberă circulație etc.”

Din cele prezentate mai sus rezultă că organele competente constituite la nivelul direcțiilor generale au competența materială de a se pronunța asupra deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, care au ca obiect impozite, taxe, precum și asupra măsurii de diminuare a pierderii fiscale, or în cazul de față organele de inspecție fiscală au dispus remedierea neconcordanțelor privind declarația 394, măsură care nu are drept consecință stabilirea unui debit suplimentar și nici diminuarea pierderii fiscale, de unde rezultă că **Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr./04.03.2011**, reprezintă un alt act administrativ fiscal care, așa după cum se precizează la alin. (2) al art. 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, **intră în competența de soluționare a organului fiscal emitent**, respectiv Activitatea

de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava.

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 145¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pct. 3 și pct. 45¹ din H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Circulara nr./15.05.2009 emisă de Ministerul Finanțelor Publice cu privire la O.U.G nr. 34/2009, art. 206, art. 209 și art. 213 alin. 1 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, O.M.F.P. nr. 1939/2004 pentru aprobarea formularului "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală", pct. 5.1 – 5.3 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, coroborate cu prevederile art. 216 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se:

DECIDE :

- 1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de S.C.S.R.L. pentru suma delei, reprezentând:**
 - lei taxa pe valoarea adăugată;
 - lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată;
- 2. Respingerea ca nemotivată a contestației privind suma de lei reprezentând majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată;**
- 3. Transmiterea dosarului cauzei pentru contestația formulată împotriva Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr./04.03.2011, Activității de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava, pentru a proceda conform actelor normative aplicabile speței, potrivit celor reținute în prezenta decizie.**

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.